

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1188 ²	Τῆς ὁσίας Μακρίνης Σάββατο 19 Ἰουλίου 2014 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Πολύτεκνη οἰκογένεια

Ἡ ἁγία Μακρίνα, ἀγαπητοί μου, ἔζησε τὸν τέταρτο (Δ') αἰῶνα σὲ μία ἀπὸ τὶς ὠραιότερες πόλεις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Γεννήθηκε τὸ 327 μ.Χ.. Ἄνηκε σὲ πολύτεκνη οἰκογένεια καὶ ἦταν τὸ πρῶτο καὶ μεγαλύτερο παιδί. Ἡ μητέρα της, ἡ ἁγία Ἐμμέλεια, εἶχε σύζυγο τὸν Βασίλειο, καὶ ἀπὸ τὸ γάμο τους ἀπέκτησαν δέκα παιδιά, τέσσερα ἀγόρια - ἕξι κορίτσια. Ἡ οἰκογένεια αὐτὴ εἶνε **ὑπόδειγμα οἰκογενείας**.

Ἡ ἁγία Μακρίνα, ὡς μεγαλύτερη, ἀναδείχθηκε **δεύτερη μάνα τοῦ σπιτοῦ**. Φρόντιζε μὲ στοργὴ γιὰ τ' ἀδέρφια της καὶ συνέβαλε στὴν διαπαιδαγώγησί τους. Τρεῖς ἕγιναν ἐπίσκοποι· ὁ ἕνας εἶνε ὁ Μέγας Βασίλειος, ὁ δεύτερος εἶνε ὁ Γρηγόριος Νύσσης, ὁ τρίτος εἶνε ὁ Πέτρος ἐπίσκοπος Σεβαστείας· τὸ τέταρτο ἀγόρι, ὁ Ναυκράτιος, ἔγινε μοναχός. Εἶχε δὲ καὶ πέντε ἀδελφές. Ὁ πρῶτος ἀπὸ τὰ ἀγόρια, ὁ Μέγας Βασίλειος, εἶνε καύχημα τῆς Ἐκκλησίας· σοφὸς ἱεράρχης, ποὺ σπούδασε τὴν ἑλληνικὴ σοφία στὴν Ἀθήνα, μετὰ ἐπέστρεψε στὴν πατρίδα του, καὶ τέλος ἔγινε ἐπίσκοπος Καισαρείας. Ὁ Μέγας Βασίλειος στὴν ἀρχὴ εἶχε κλίσιν στὸ δικηγορικὸ ἐπάγγελμα καὶ διέπρεπε σ' αὐτό. Ἀλλὰ ἡ ἁγία Μακρίνα ἐπέδρασε στὸν χαρακτήρα του καὶ τὸν ἔστρεψε σὲ πνευματικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ μελέτες, καθὼς καὶ τὰ ἄλλα μικρότερα ἀδέρφια της. Ὑπάρχει μία ὠραία εἰκόνα, ποὺ παριστάνει τὴν ἁγία Μακρίνα νὰ περιποιῆται τὸ μικρότερο ἀδελφὸ της τὸν Πέτρο.

Ἡ Μακρίνα διακρινόταν γιὰ τὸ κάλλος της, τὸ σωματικὸ καὶ τὸ ψυχικόν. Ἀπὸ μικρῆ διδάχθηκε τὶς ἀλήθειες τῆς πίστεως, τὶς ὁποῖες ἐφύλαττε μὲ ζῆλο. Ἦταν ἀρκετὰ μορφωμένη. Σὲ νεαρὰ ἡλικία μνηστεύθηκε ἕναν ἐκλεκτὸ νέο τῆς Καισαρείας. Ἀλλὰ προτοῦ νὰ γίνῃ ὁ γάμος ὁ μνηστήρας της ἀπεβίωσε ἐνῶ βρισκόταν σὲ ταξίδι γιὰ τὴν συλλογὴ δημοσίων

φόρων. Ἐν συνεχείᾳ, μολονότι πολλοὶ τὴ ζητοῦσαν νὰ τὴν πάρουν σύζυγο, ἐκείνη **δὲν θέλησε πλέον ἄλλο γάμο**. Ἔμεινε στὸ σπίτι. Προτίμησε τὴ χρεῖα παρ' ὅλες τὶς δυσκολίες της. Ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ κάθε κοσμικὴ συναναστροφή καὶ ἀφωσιώθηκε στὴν καλλιέργεια τῶν ἀρετῶν. Συγχρόνως βοηθοῦσε τὴ μητέρα της στὴν ἀνατροφή τῶν μικρότερων ἀδελφῶν της.

Εὐγενὴς ψυχὴ ἡ Μακρίνα, βλέποντας τὴ ματαιότητά τῆς παρουσίας ζωῆς, ἀπεφάσισε **ν' ἀφοσιωθῆ πλέον ἐξ ὀλοκλήρου στὸ Θεόν**. Ἄνεχώρησε καὶ ἀπεσύρθη μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της σ' ἕνα ἐρημικὸ ἀγρόκτημά τους στὸν Πόντο, μέσα σ' ἕνα θαυμάσιο τοπίο μὲ βλάστησι καὶ δάση, ὅπου ἀκούγονταν τὰ κελαϊδήματα τῶν πουλιῶν καὶ ἔτρεχε ὁ Ἴρις ποταμός. Ἐκεῖ ἔχτισαν ἕνα γυναικεῖο μοναστήρι. Ἐκεῖ ἐμόνασε καὶ ἀσκήτευε. Ἔζησε μὲ προσευχὴ, μὲ μελέτη τῶν Γραφῶν καὶ μὲ ἀγαθοεργία. Ἡ ἁγία ζωὴ της εἵλκυσε καὶ ἄλλες γυναῖκες. Ἔτσι σχηματίσθηκε ἕνα κοινόβιο, ψυχὴ τοῦ ὁποῖου ἦταν ἡ ἁγία Μακρίνα, προεστῶσα τοῦ ἱεροῦ παρθενῶνος.

Κοντὰ ἐκεῖ ἐμόναζε καὶ ὁ ἀδελφός της Βασίλειος. Ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ λίγο, ἀρκετὰ νέος, **ὁ Μέγας Βασίλειος ἀπέθανε**. Ἡ κοίμησίς του σκόρπισε θλίψιν καὶ πένθος στὶς ἐκκλησίες καὶ μάλιστα στὸ οἰκογενειακὸ του περιβάλλον. Ἔδωσε δὲ ἀφορμὴ νὰ γίνουν τότε συζητήσεις καὶ νὰ λεχθοῦν πολλὰ γύρω ἀπὸ τὸ θάνατο καὶ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἁγία Μακρίνα δὲν ἔζησε πολὺ. Ἐφθασε καὶ τὸ δικό της τέλος. Λίγο πρὸ τῆς κοιμήσεώς της ἔσπευσε κοντά της ὁ ἄλλος ἀδελφός, **ὁ ἅγιος Γρηγόριος ἐπίσκοπος Νύσσης**, ἀφοῦ διήνυσε μεγάλη ἀπόστασι. Ὅταν ἔφτασε ἦταν ἡ τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς της. Συναντήθηκαν τὰ δύο ἀδέρφια καὶ δάκρυσαν. Θυμήθηκαν τὰ παιδικὰ τους χρόνια,

τὴν ἁγία τους μητέρα, τὸν καλὸ τους πατέρα, τὴ σοφὴ γιαγιά τους ποὺ ἦταν κόρη ὁμολογητοῦ, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα ποὺ εἶχαν ζήσει. Πρὸ παντὸς θυμῆθηκαν τὸν ἀδελφὸ τους τὸν Μέγα Βασίλειο, καὶ ὁ πρόσφατος θάνατός του ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ ὑψωθοῦν σὲ ὕψη πνευματικῶν σκέψεων. Μεταξὺ ἁγίας Μακρίνης καὶ Γρηγορίου Νύσσης διεξήχθη ἕνας διάλογος, τὸν ὁποῖον ἐγὼ θεωρῶ ἀνώτερο ἀπὸ τὸν Φαίδωνα τοῦ Πλάτωνος· **ὑψιστος διάλογος**, ὁ ὁποῖος ἔχει μεταφραστῆ στα νεοελληνικά, δημοσίευσα δὲ καὶ ἐγὼ ἐπ’ αὐτοῦ σχετικὸ ἄρθρο (βλ. «Τὰ Μακρίνια – Περὶ ἀναστάσεως νεκρῶν καὶ ἀθανασίας ψυχῆς» περιοδ. «Χριστ. Σπίθα» φ. 300-301/Jan.-Φεβρ. 1967, σσ. 2-3).

Ἔτσι λοιπὸν ἡ ἁγία Μακρίνα, ἀφοῦ ἔζησε μὲ ἄσκησι καὶ ἀγιότητα, παρέδωσε τὴν ψυχὴ της στὸν Κύριο τὸ 379 μ.Χ. σὲ ἡλικία 52 ἐτῶν. **Ἡ κηδεῖα της ἔγινε πάνδημος.** Συνέρρευσαν ἀπ’ ὅλα τὰ μέρη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πολλοὶ καὶ κήδευσαν τὸ ἅγιο σκὴνωμά της μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἅγιο Γρηγόριο Νύσσης.

Ἐκεῖνο ποὺ θέλω τώρα νὰ τονίσω, ἀγαπητοί μου, μὲ ἀφορμὴ τὴν οἰκογένεια τῆς ἁγίας Μακρίνας εἶνε, ὅτι ὁ γάμος εἶνε μυστήριο, ἕνα ἀπὸ τὰ ἑπτὰ μυστήρια. Ὁ λεγόμενος **πολιτικὸς «γάμος»** δὲν εἶνε μυστήριο, οὔτε συμφωνεῖ μὲ τὰ ἦθη τοῦ λαοῦ μας. Μία μικρὴ μειονότης, δύο στοὺς ἑκατό, κάνουν πολιτικὸ «γάμο». Ἐπιρροὲς ξένων πίεσαν νὰ ψηφιστῆ ὁ σχετικὸς νόμος. Ἐμεῖς κάναμε ἀγῶνα ἐναντίον του. Στὸν Ἅγιο Γερμανὸ Πρεσπῶν ἀρνηθήκαμε ὄχι τὴν ταφὴ ἀλλὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ κηδεῖα ἐνός, ὁ ὁποῖος παρ’ ὅλες τὶς συμβουλές μας ἐπέμενε νὰ τελέσῃ πολιτικὸ «γάμο», διότι ἦταν ἄθεος. Δὲν ὑποκύψαμε. Διότι ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας εἶνε, ὅσοι τελοῦν πολιτικὸ «γάμο» νὰ στεροῦνται κάθε εὐλογία· διαγράφονται ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ γάμος λοιπὸν εἶνε μυστήριο. Ὑπῆρξαν ὁμως ὠρισμένοι ποὺ πολεμοῦσαν τὸ γάμο, διότι τὸν θεωροῦσαν ὡς κάτι τὸ ἁμαρτωλό. Αὐτὸ εἶνε αἵρεσις, τὴν ὁποία καταδικάζει ἡ Ἐκκλησία. Σύμφωνα μὲ τὴ διδασκαλία τοῦ ἀποστόλου Παύλου (βλ. Α' Τιμ. 4,3), ὁποῖος «*κωλύει*» δηλαδὴ ἐμποδίζει τὸ γάμο, πλανᾶται καὶ ἁμαρτάνει.

Ἄλλ’ ὅπως εἶνε αἵρεσις τὸ νὰ ἐμποδίζῃ κανεὶς τὸ γάμο, ἔτσι καὶ ἀκόμα περισσότερο εἶνε αἵρεσις τὸ νὰ ἐμποδίζῃ κάποιος τὸ παρθενεῦειν, τὴν **παρθενικὴ ζωὴ**. Διότι ἡ παρθενία εἶνε ἀνώτερη βαθμίδα ζωῆς, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία: «*Τοῖς ἐρημικοῖς, ζωὴ μακαρία ἐστὶ,*

θεϊκῶ ἔρωτι πτερουμένοις» (Παρακλ., ἤχ. πλ. α', ἀναβ.). Ἡ παρθενικὴ ζωὴ διακρίνεται σὲ «*δύο ἀδελφὰ ρεύματα*», ὅπως γράψαμε κ' ἐμεῖς σὲ ἕνα βιβλίο μας: τὸ ἕνα ρεῦμα εἶνε ὁ μοναχισμὸς καὶ τὸ ἄλλο ἡ ἱεραποστολή, οἱ ἱεραπόστολοι, αὐτοὶ ποὺ δὲν φεύγουν στὴν ἔρημο ἀλλὰ μένουν μέσα στὴν κοινωνία καὶ ἐργάζονται γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν.

Σήμερα γίνεται **πόλεμος ἐναντίον τοῦ παρθενικοῦ βίου**· ὄχι τόσο τοῦ μοναστηριακοῦ ὅσο τοῦ ἱεραποστολικοῦ βίου ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Πόλεμος σφοδρὸς ἐκ μέρους ἀθέων, ἐκ μέρους δημοσιογράφων, ἀλλὰ καὶ ἐκ μέρους ἐπισκόπων, ἀκόμη καὶ μοναχῶν.

Πόλεμος ἀπὸ παντοῦ. Ἄλλ’ ὁ φοβερώτερος ἐχθρὸς τοῦ παρθενικοῦ βίου ξέρετε ποιὸς εἶνε; Εἶνε **ἡ ὑπογεννητικότητα!** Ἡ πολύτεκνη οἰκογένεια τῆς ἁγίας Μακρίνας ἔδωσε τόσα παιδιὰ νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Ἐκκλησία. Οἱ σημερινὲς οἰκογένειες, μὲ σατανικὰ μέσα, δὲν γεννοῦν πλέον παιδιὰ· γι' αὐτὸ κι ἀπὸ τὰ λίγα ποὺ γεννιοῦνται δὲν θέλουν ν' ἀφιερωθῆ στὸ Θεὸ κανένα. Πολλοὶ σοῦ λένε ὅτι θρησκευοῦν. Ἄλλ’ ἅμα τοὺς ρωτήσης, πόσα παιδιὰ ἔχουν, ὅλο σχεδὸν ἀπαντοῦν· «*Δύο*», «*δύο*», «*δύο*»... Ἐμίσησα τὸν ἀριθμὸ δύο. Ἐχουμε τὰ λιγώτερα παιδιὰ στα Βαλκάνια. Ἀλβανία, Σερβία, Βουλγαρία εἶνε γεμάτες παιδιὰ· ἡ Τουρκία; δὲν περιγράφεται ἡ ὑπεργεννητικότητα της· ἕνας Τοῦρκος πεθαίνει, δώδεκα γεννιοῦνται. Στὴν Ἑλλάδα ἕνας Ἑλληνας πεθαίνει, μισὸς γεννιέται! Θεέ μου, δολοφόνει!... Τί νὰ τὴν κάνης τέτοια θρησκευτικότητα; Τὸ μεγαλύτερο ἔγκλημα εἶνε ὁ φόνος τοῦ παιδιοῦ.

Γεννοῦν λοιπὸν δύο παιδάκια, καὶ προγραμματίζουν· τὸ ἕνα γιατρός, τὸ ἄλλο καθηγητής. Καὶ ποιὸς θὰ ὑπηρετήσῃ τὸ Θεό, ποιὸς θὰ γίνῃ καλόγερος; **Ἄ, ὄχι καλόγερος!**... Τέτοιους γονεῖς, ποὺ ἐμποδίζουν τὰ παιδιὰ τους νὰ ζήσουν τὴν παρθενικὴ ζωὴ, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τοὺς ὀνομάζει ἀπίστους. Διότι ἡ ἐπιθυμία τῆς παρθενικῆς ζωῆς εἶνε σπόρος οὐράνιος, ποὺ ὁ Θεὸς τὸν σπέρνει μέσα σὲ ἐκλεκτὲς ψυχές. Αὐτὲς τώρα σπανίζουν πλέον.

Κινδυνεύει λοιπὸν νὰ σβῆσῃ ἡ παρθενικὴ ζωὴ, κινδυνεύει νὰ σβῆσῃ καὶ τὸ ἔθνος ἐξ αἰτίας τῆς **ὀλιγοπαιδίας**, ὅπως λέει ὁ ἱστορικὸς Πολύβιος. Γι' αὐτὸ ὅσοι πιστεύετε, εἴτε ἔγγαμοι εἴτε ἄγαμοι, λατρεύσατε ἐμπράκτως, ἐν λόγοις καὶ ἔργοις, Ἰησοῦν Χριστόν· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**